

maga alá akar gyűrni engem, és nagy, erős kezével béklyózza le a csuklómat – pedig nem erről van szó. A ruhámhoz dörzsölődő ruhájának csisszanásai néma párbeszédet hoznak létre, amely izgatóbbnak tűnik mindennél.

– *Nyugodjunk meg, Monsieur! Ne itt, ne ebben a liftben, ne ezen a klinikán!*

– *Mindent megtennék veled, amit csak tudok, a lehető legrövidebb idő alatt, akár akaratod ellenére is.*

– *Könyörgök, hagyd abba!*

– *Akkor hallgass el, add át magad egy kicsit! Legalább egy kicsit!*

Az egész jelenet hat másodpercig sem tart, de én tiszta lelkemből imádkozom, hogy senki ne vegye észre: a kiváló sebésznek feláll a farka, és ezért a mellette álló, maszkot viselő kis szőke nő a felelős.

Amint kinyílnak az ajtók, azonnal felismerem néhány beteghordót és egy rakás altatóorvost – gond nélkül fel tudnám sorolni a nevüket. Örület, Monsieur milyen eleganciával és méltóságteljesen járja végig a folyosókat; és ez nem hasonlít ahhoz, ahogy birtokba vette a szobánk terét. Ez az elegancia inkább abból fakad, ahogy jár, ahogy megkavarja a levegőt, mindenütt otthagynva az illatát, amin még az éterszag sem tud felülkerekedni. Van valami mágikus Monsieur járásában. Teremről teremre érezni, hogy járt-e már ott, vagy sem.

Olyan helyre állok, ahol, remélem, nem zavarok senkit, miközben Monsieur bemutat: bölcsészhallgató vagyok, aki a *Test* című dolgozatához gyűjt anyagot (nagyon is jól el tudom képzelni Monsieur-vel ezt a tapasztalatgyűjtést, a kulcsra zárt irodájában). Tiszta örület, ez a sok nő, aki mind Monsieur-t szolgálja, ösztönös buzgalommal kötik meg a hátán a köpepnyét, készítik elő az eszközeit, és a tiszteletre méltó nevével

nyugtatógatják a páciens. Monsieur kedvessége is őrjítő, az a leereszkedés nélküli figyelem, ahogy a műtőasztalon fekvő beteghez fordul. Pedig én mindig csak félig cinikusnak ismertem. Hogy állhat be ekkora változás egy olyan arrogáns lénynél, mint ő? És most, ahogy a röntgenfelvétel fölé hajol, és kiadja az utasításait, Monsieur olyan jóságosan viselkedik, hogy legszívesebben azonnal összetörném az orromat.

– Kezdhetünk, doktor? – kérdezi a műtősnő, és kihajtogat egy sziketartót.

És már kezdődik is a balett. Monsieur a maszk alatt megszólít, majdnem incselkedő hangon:

– Ha kezded rosszul érezni magad, kimehetsz, és leülhetsz a folyosón.

– Ne izgulj – felelem, pajkos tekintettel válaszolva az övére. – Én nem az ilyesmiktől szoktam elájulni.

És mivel még továbbra is engem néz, halkán hozzáteszem:

– Nem is olyan régen még törvényszéki orvos akartam lenni.

– Törvényszéki orvos?

Monsieur úgy méreget, mintha a szemeivel mint ujjacskákkal csipkedne a formátlan ruha alatt, és láthatólag mulattatja a gondolat, hogy ez a rózsás fenekű és sikamlós beszédű kis szőke lány akár egy percig is komolyan készült arra, hogy halott, komor testek között élje le az életét.

– Micsoda ötlet – jegyzi meg aztán évődve, miközben én fűlig pirulok. Majd a szikéjével az alvó férfi fölé hajol. Csak úgy, egyszerűen, rá sem készül, anélkül hogy néhány percig is elgondolkodott volna, mintha nem is leplezett volna le kettőnket egy kicsit – legalább egy kicsit. Az enyhe zaj, amit a félelem és a csodálat kelt a mellkasomban. Monsieur mozdulatainak kimért pontossága. Hihetetlen. Most, hogy

már tudom ezt, jobban oda fogok figyelni arra, ahogy a testemmel bánik, mert tudni szeretném, hogy ez a sebészi alaposság megmutatkozik-e párizsi lepedőink formátlan ráncai között is.

– Mert ha elájulsz – folytatja Monsieur, rám sem pillantva –, itt minden megvan ahhoz, hogy magadhoz térítsünk.

– Jól ismerem magam; nem ájulok el a vér látványától.

– Ugye, tudod, hogy több okból is el lehet ájulni? Például a fájdalomtól, vagy az éhségtől...

Továbbra sem néz rám, nagy kezét a tálca fölött tartja, habozik, melyik szikét válassza, majd folytatja az izgató felsorolást, aminek előre sejtem a végét.

– A félelemtől...

Gyorsan lesütöm a szemem, és bíborvörösre pirulok a maszk alatt. Meri, nem meri?

– Az élvezettől...

Beleharapok az ajkamba, azonnal vér önti el a számat.

– Egy túl erős szorítástól.

A nagy szürke szemek pillantása végigsétál a testemen, majd a tekintetembe fúródik.

– De lényegében semmi nem különböztet meg egy ájulást az *aléltságtól*.

Erőszakkal kirántom magam ebből a néma ölelésből, és elbűvöl, milyen kockázatot vállal Monsieur, amikor az én SMS-eimből vett pajzán szavakat idézi. Gyanítom, hogy mosolyog a maszk mögött, majd visszatér nagy művéhez, miközben a szívem örült sebességgel ver. Ma reggel már vagy hússzor majdnem infarktust kaptam.

Monsieur nem hajlandó a műtősnőkre bízni a varratokat,

mert perfekcionista – úgy varr, mintha csipkét verne, ugyanazzal a nőies, dühödt koncentrációval.

– Gondolj csak bele, milyen fontos egy orr. Milyen nagyon megadja egy arc jellegét. A sebhely mérete és szépsége nagyon fontos.

Monsieur a „szépség” kifejezést használja ott, ahol sokan „kinézetet” mondtak volna: ez az apró különbség hirtelen egy nappal visszarepít az időben, a kis kék szobába. Monsieur a csípőmet simogatta, és egy perc múlva észrevettem, hogy éppen egy kíméletlen fénysugár esik a testemre. De furcsa módon fütyültem rá. Jól éreztem magam. Elmosolyodtam.

– A fogyáscsíkjaimat nézegeted?

És Monsieur nagyon komolyan a nyakamba súgta:

– Olyan szép kis csíkjaid vannak. Mint egy kis tigrisnek.

Abban a percben, amikor Monsieur letette a szikéit, egy ápolónő szólta neki, hogy eljött a vizit ideje a felső emeleten. Vissza a liftbe, ugyanaz az elviselhetetlen nyomás nehezedik ránk. Monsieur még hozzám sem ér, máris teljesen bekeményedett, és ez a merevedés akkor válik szinte elviselhetlenné, miután már elmentem, és megbombáztam őt kéjsóvár kis SMS-eimmel. De most hosszan, kábultan szívom kávéillatú leheletét. Az alagsorban, miközben még teljesen hozzásimulok, Monsieur elkeseredetten kijelenti: „De mit tegyek most, áruld el nekem.”

A kérdéshez hosszú sóhajt csatol, és úgy néz rám, mintha még mindig simogatna.

Az öltözőben üldögélek, a semmibe bámulok, amikor meg-

rezdül a telefonom. Monsieur az: „Nagyon tetszel nekem!” (Tudni kell ugyanis, hogy bár ez a ruha tényleg nem áll jól nekem, alatta teljesen meztelen vagyok. Amikor Monsieur ezt észrevette, kis híján elájult.)

Felbátorodva a gondolattól, hogy végeredményben mégsem lehet engem csak úgy megerőszkolni egy magánklinikán, valami trágárságot válaszolok – amit azonnal meg is bánok. Kicsit félek, amikor Monsieur visszatér, pedig közömbös képpel nyit be az ajtón – mint egy orvos, aki most jött vissza a nagyvizitről. De valójában tűz lappang a hamu alatt: ez a férfi képes operálni vagy bármi más, nagy koncentrációt igénylő dolgot csinálni úgy, hogy közben megnevezhetetlen, kimondhatatlan dolgokra gondol (amikbe, te jó isten, én is beletartozom – és mi is lenne velem, ha egy ujjcsettintésre ez a sok ember mind eltűnne a klinikáról?).

Egy SMS-ben éppen most neveztem vén kéjencnek. A liftben Monsieur úgy tesz, mintha haragudna rám, nem érezte meg a szenvedélyt az én ál-sértéseimben.

– Rossz vége lesz ennek a történetnek – dűnnyögi, és a ruhán keresztül belecsíp a mellbimbómba. – Legközelebb, amikor a kezem közé kerülsz, egy szép nagy fenekelés lesz a jutalmad.

Ha Monsieur elfenekel, az azt jelenti, hogy két hétig látzanak majd az ujjai kék nyomai a seggemen, és hogy egy hatalmas hazugságot kell kieszelnem az én édes, gyöngéd, naiv Andréámnak (például a nagy klasszikus: leestem a lépcsőn.) De még mielőtt elfenekelne, a folyosón való átkelés is veszélyes próbatételnek bizonyul. Már előre kuncogok, amikor elképzelem, hogy meredező mellbimbókkal sétálok át a rengeteg ember előtt. Monsieur-nek, isten tudja, hogyan,

